

K NOZ § 501:

§ 501 [HROMADNÁ VĚC]

Soubor jednotlivých věcí náležejících téže osobě, považovaný za jeden předmět a jako takový nesoucí společné označení, pokládá se za celek a tvoří hromadnou věc.

Komentáře

11/06/2013 / ADMINISTRÁTOR

Důvodová zpráva k § 501 až 503

0 0 0

19/03/2014 / Admin Tým

Křížové odkazy

0 0 0

21/03/2018 / Petr Bělovský

Hromadná věc v římském právu

0 0 0

03/11/2017 / Admin Tým

§ 302 ABGB - zdroj inspirace

0 0 0

03/11/2017 / Admin Tým

§ 91 návrhu občanského zákoníku...

0 0 0

31/03/2018 / Petr Bělovský

Corpus Iuris Civilis

0 0 0

27/09/2016 / Jiří Remeš

NS 32 Cdo 3051/2014 - K pojmu...

0 4 3

HROMADNÁ VĚC V ŘÍMSKÉM PRÁVU

21/03/2018 / Petr Bělovský

Toto ustanovení občanského zákoníku je v zásadě v souladu s pojetím římského práva, avšak ve srovnání s ním je značně zjednodušené. V římském právu se z tohoto hlediska věci dělí na věci jednoduché (*res non compositae*) a věci složené (*res compositae*). Posledně zmíněné pak mohou mít různou povahu. Jedná se o *universitas iuris*, což jsou soubory věcí svou povahou heterogenní, kdy o jejich jednotě rozhoduje právo, nebo vůle jednajícího (např. věno – *dos*, nebo tzv. ležící pozůstalost – *hereditas iacens*).

Druhou variantou pak je *universitas facti*, která může mít dvě podoby. *Universitas rerum cohaerentium* jsou věci složené. Jedná se o mechanicky spojené různé věci, které ve svém celku tvoří věc novou, jejíž části lze od sebe bez poškození oddělit (např. prsten s kamenem, okenice a budova). Dokud k oddělení nedojde, jedná se o věc jedinou, která také jako taková je předmětem právních jednání, stejně jako případného vymáhání. *Universitas rerum distantium* je pak věcí hromadnou, kterou tvoří samostatné věci stejné povahy spojené k jednomu účelu (např. stádo, knihovna, umělecká sbírka). Každá z věcí, která tvoří hromadnou věc, je

přítom věcí zcela samostatnou, i když je běžné uzavírat o nich právní jednání jako o celku. V případě sporu je třeba podle římského práva prokázat vlastnictví ke každé věci tvořící věc hromadnou. Teprve justiniánské právo usnadnilo pozici vlastníka hromadné věci, a pokud prokázal vlastnictví alespoň k polovině věcí, které ji tvořily, mělo se za to, že prokázal vlastnictví k celé hromadné věci.

Jak je patrné, základní rozdíl spočívá v tom, že římské právo považovalo hromadnou věc, stejně jako věc složenou pouze za jednu z možných variant souboru věcí.

Zatím žádné diskuzní příspěvky